

Ο Yannis Kioleoglou έγραψε για τα "ΘΕΟΔΩΡΑΚΕΙΑ"

Εχω τρεξει 5 Μαραθωνιους σε 3 χρονια - ομως οπως σωστα εγραψε καποτε στο Running News ο "ΣΚΟΤΕΙΝΟΣ" .....

"Αν δεν εχεις τρεξει στα Θεοδωρακεια... δεν εχεις τρεξει πουθενα....."

Αξιωθηκα να ειμαι εκει και τις 4 προηγουμενες χρονιες κι ευχομαι να εχω υγεια και δυναμη να ειμαι εκει και φετος.....

Παραθετω ενα κειμενο που εγραφα περυσι τον Μαιο για αυτο τον αγωνα και το αφιερωνω στη ψυχη αυτου του αγωνα τον Παυλο Διακουμακο...

Αυτος ο αγωνας δεν ηταν απλα η αρχη της δρομικης μου πορειας, αυτος ο αγωνας σηματοδοτησε την αλλαγη πλευσης στη ζωη μου.....

"ΘΕΟΔΩΡΑΚΕΙΑ": "Δεν ειναι αγωνας.... ειναι Προσκυνημα"

Πριν 3 χρονια, Απριλης του 2010 δεν ειχα τρεξει ποτε στη ζωη μου σε αγωνα... Ειχα ξεκινήσει και έκανα προπονήσεις εντελώς ερασιτεχνικά με 120 κιλά "προϊκα" στα τέλη του 2008 και είχα πάρει την απόφαση να κάνω πράξη ένα όνειρο ζωής - το να τρέξω ένα Μαραθώνιο τον Νοέμβριο του 2010 μόλις 1 μήνα πριν (τον Μάρτιο) - Αρχισα λοιπόν να μελετώ, να μαζεύω πληροφορίες, να εντατικοποιώ τις προπονήσεις μου κλπ - κάποια στιγμή βρίσκω μια ανάρτηση στο Running News που αναφερόταν σε ένα αγώνα 24.5 χλμ

στην Αρκαδία. Ένας καλός μου φίλος έχει καταγωγή από την Βυτίνα και σκέφτηκα ότι θα ήταν ευκαιρία να πάμε. "Άλλωστε κάλο θα ήταν να τρέξω και κάποιον αγώνα πριν την Κλασσική" σκέφτηκα (μέχρι εκείνη τη στιγμή δεν είχε περάσει από το μυαλό μου η ιδέα ότι ήταν ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟ να τρέξω πρώτα σε άλλους μικροτερης αποστασης αγωνες...). Με πληρη αγνοια κινδυνου και εντελως συμπτωματικα βρεθηκα λοιπον στα τελη του Μαι του 2010 στη Ζατουνα. Η θερμοκρασια θυμαμαι ηταν γυρω στους 28 βαθμους υπο σκια - αλλα ποια σκια???

Την παραμονη του αγωνα πηγα με το αυτοκινητο μεχρι την Ζατουνα για να δω την διαδρομη. Εφτασα μεχρι το Βαλτεσινικο. Το τοπιο μαγικο ομως η διαδρομη με τρομαξε... Η αγνοια κινδυνου ειχε γινει αγωνια....

"Θεε μου πως θα ανεβω αυτο το Γολγοθα?" αναρωτηθηκα....

Η μια ανηφορα ακολουθουσε την αλλη.... δεν ειχα καν GPS ρολοι ομως προσπαθουσα με τον δεικτη του αυτοκινητου να υπολογισω τις αποστασεις καθε ανηφορας.

"Απο το 2.8 στο 3.6 χλμ ανηφορα, μετα 100 μ ευθεια, μετα απο το 3.7 στο 4.5 ανηφορα οχι μισο, μεχρι το... 5 οχι.. περιμενε μεχρι το 5.4 ειναι ολο ανηφορα!!!! "

"απο το 6.5 στο 8 ειναι μεγαλη ανηφορα - οχι!!! τι μεγαλη?!?! "τρελη" ανηφορα"

(οι αριθμοι των χλμ τυχαιοι)

Με αυτα και αυτα εφτασα μεχρι το Βαλτεσινικο...

Στην επιστροφη για το ξενοδοχειο αναρωτηθηκα αν την επομενη θα καταφερω να φτασω με τα ποδια μου, με τις δυναμεις μου στη πλατεια....

Το βραδυ δεν κοιμηθηκα.... Η αγωνια μου ειχε κορυφωθει....

Την αλλη μερα το πρωι με πηγε ενας φιλος μεχρι την Ζατουνα

Φτασαμε, παρκαραμε το αυτοκινητο

Πολυς κοσμος πουλμαν τραγουδια φωνες γυρω μου ολοι γελαστοι.... Εγω ετρεμα σαν το ψαρι...

Νομιζα οτι ολοι κοιτουσαν εμενα και απο μεσα τους γελαγαν "τι κανει αυτος ο χονδρος εδω?"

Κι ομως γυρω μου ηταν κοσμος ηλικιας απο 25 εως 80 ανδρες, γυνακες, γυμνασμενοι λιγοτερο γυμνασμενοι...

Ανεβαινω στη πλατεια. Με τρεμαμενη φωνη ζηταω τον αριθμο μου ....

Παω πισω στο αυτοκινητο, φοραω τον παλμογραφο μου - παλμοι 125!!!!!! και ειμαι ακινητος!!!

Ο φιλος μου με βλεπει οτι τρεμω και μου λεει "χαλαρωσε ρε μ... δεν πας στο πολεμο!!!!"

Κι ομως εγω ενιωθα ακριβως ετσι - οτι παω στο πολεμο... αλλα εναντιον ποιου?

Εναντιον του εαυτου μου - ηξερα οτι μπροστα μου εχω μια μεγαλη προκληση....

Αν δεν μπορούσα να τερματισω σε αυτο τον αγωνα πως θα ετρεχα σε 5 μηνες 42 χλμ?

Αν δεν καταφερνα να ξεπερασω τα ορια μου σημερα ποτε θα το εκανα?

Αν δειλιαζα σημερα, αν τα παραταγα σε ενα σημειο της διαδρομης, πως αυτο δεν θα μου συνεβαινε ξανα στον επομενο αγωνα ?

Και γιατι να υπαρξει επομενος?

Μηπως τελικα ημουν πλασμενος για τα λιγα? κι εν πασει περιπτωσει οχι για δρομεας?

Ξεκιναω ζεσταμα, αποχαιρετω τον φιλο μου και του λεω να πει στην γυναικα μου να με περιμενει μεχρι τις 13:30 στο Βαλτεσινικο - 3 ωρες - κι αν δεν εχω ερθει να παρει το αυτοκινητο και να ξεκινησει να με βρει "αναποδα" στη διαδρομη...

Ο ηλιος καιει και ετοιμαζομαι να βαλω αντιηλιακο οταν απο τα μεγαφωνα ανακοινωνουν "μην βαλετε αντιηλιακη κρεμα γιατι εχει μελισσες!!!!"

"Ωραια!" σκεφτομαι! αυτο μου ελειπε τωρα

10:29 δινουμε ορκο... ειμαι στην εκκινηση παλμοι 130 Ακινητος!!!!!!

10:30 ξεκιναμε

Στεκομαι προς το τελος - Καπου εκει οσο περιμενουμε βλεπω 2-3 αθλητες οι οποιοι συνοδευονται απο αλλους - δεν εχουν οραση... ενα ριγος με διαπερνα.... και γεμιζω δυναμη.... απο αυτο που βλεπω μπροστα μου....

Η θεληση και η ανθρωπια "2 σε 1" - εκ των υστερων ο Θεος μου εδωσε την ευκαιρια να γνωρισω εναν απο αυτους τον Παυλο (ενας απο τους συνοδους), εναν ΑΝΘΡΩΠΟ, μια "ΨΥΧΗ ΒΑΘΕΙΑ" ο οποιος αποτελει και την ψυχη αυτου του αγωνα....

Παιρνω δυναμη λοιπον και ξεκινω! Σε λιγες ωρες θα ξερω οχι μεχρι που μπορω να φτασω αλλα αν μπορω εστω να το προσπαθησω....

Μπροστα μου οι υπολοιποι δρομεις φευγουν με χαμογελα και απολαμβανουν το φανταστικο τοπιο....

"Πως τρεχουν ετσι" αναρωτιεμαι! "δεν ειδαν τις ανηφορες"? μου πηρε λιγο καιρο για να καταλαβω τι σημαινει να εισαι δρομεας... εκεινη τη στιγμη εγω βρισκομουν στο 0.....

2 χλμ μετα ειμαι στο γκρουπ των τελευταιων... προσπαθω να κανω διαχειρηση δυναμεων αν και εχω μηδενικη πειρα...

Εχω παρει μαζι μου και τζελακια για πρωτη φορα στη ζωη μου - καπου διαβασα οτι χρειαζονται... -

Στην πρωτη ανηφορα εκει στο 3ο χλμ αρχιζω να ζοριζομαι! "Χριστε μου κι εχω μπροστα μου αλλα 21..."

Και τοτε καπου εκει στη Δημητσανα λεω μεσα μου "οσο κουρασμενος κι αν νιωσεις δεν θα περματησεις ενα βημα, ΟΥΤΕ ΕΝΑ!. Αυτη η επιλογη ΔΕΝ υπαρχει. Αν τολμησεις και περπατησεις τοτε δεν θα ξανατρεξεις ποτε ξανα"

Με αυτη τη σκεψη συντροφια και κατω απο τον καυτο ηλιο να με κανει να υποφερω συνεχισα επι 2 ωρες και 42 λεπτα να ανεβαινω τον προσωπικο μου Γολγοθα

Θυμαμαι λιγο πριν το 20ο χλμ ειχε ενα σταθμο ανεφοδιασμου - η ανηφορα εκει ειναι στην κορυφωση της .. εχω παθει αφυδατωση - φωναζω απο μακρια στους εθελοντες - που αξιζει να σημειωθει ειναι εκπληκτικη και συγκινητικη η συνεισφορα τους - "ισοτονικο!!!!!!
ισοτονικο!!!"

Αρπαζω 2 ποτηρια και τα πινω επι τοπου και με ενα μπουκαλι νερο στο χερι συνεχιζω

Θυμαμαι οτι καπου εκει - στο ωραιότερο σημειο της διαδρομης μεσα στα ελατα - οτι αρχιζει να κατηφοριζει...

Το κορμι μου τρεμει .. ομως επι 20+ χλμ δεν εχω περπατησει.. ειμαι πια κοντα στον στοχο!

Και πραγματι λιγο μετα αρχιζει η πιο γλυκια κατηφορα που εχω συνατησει στη ζωη μου!

Το βημα μου επιταχυνει και αρχιζω να δακρυζω μεσα σε ενα μαγικο τοπιο!

Αυτο κρατησε καμποσα λεπτα! και μετα θυμηθηκα οτι ..." it is not over until it is over"

Βλεπετε με περιμενε ενα τελευταιο εμποδιο.... η τελευταια 500αρα ανηφορα με κλιση 7% (οπως διαπιστωσα μετα απο χρονια) για να προσπαθησει να με λυγισει εκει λιγο πριν το τελος

Η καρδια μου παει να σπασει, το στομα μου εχει στεγνωσει, το κορμι μου τρεμει, δεν εχω

δυναμη να σηκωσω το κεφαλι - εχω καμπουριασει και στη κυρολεξια "κουβαλαω" το σωμα μου

Ομως αφου δεν περπατησα ως εκει ΔΕΝ ΥΠΗΡΧΕ περιπτωση να τα παρατησω τωρα....

Αν ειναι - σκεφτηκα - θα πεσω κατω λυποθυμος αλλα ΔΕΝ θα πεσω!

Λιγα λεπτα μετα νιωθω οτι εχουν περασει ωρες - σηκωνω το κεφαλι με κοπο κι ομως εχω μπροστα μου ακομα ανηφορα.... λες και εκανα σημειωτον!!!!

Παω να λυγισω - φωνες μεσα μου δαιμονων μου λενε οτι τελειωσα, οτι εσβησα, οτι αυτο ηταν....

Σας ακουγονται υπερβολικα ολα αυτα αλλα δεν ειναι - εξηγησα και πιο πανω - αγνοια κινδυνου...

Δεν ειχα τρεξει στη ζωη μου ποτε σε αγωνα και δεν ειχα κανει σε προπονηση ποτε πανω απο 20χλμ αλλα εδω ηταν η αποσταση, οι ανηφορες, η ζεστη η ψυχολογια....

Δευτερολεπτα μετα η κλιση του δρομου ειναι μηδενικη... ακουω φωνες - γυρω μου κοσμος , δρομεις που εχουν τερματησει μου φωναζουν "100 μετρα ειναι!!!!" σηκωνω το κεφαλι και περνω το σημειο του τερματισμου - χαρις στον Κυριο Λιαπη εχω μια φωτογραφια απο εκεινη τη στιγμη.... τη στιγμη της Λυτρωσης !

Ναι ειχα φτασει εκει που - νομιζα - οτι δεν μπορουσα!

Ναι τωρα μπορουσα να δοκιμασω τις δυναμεις μου σε ενα Μαραθωνιο!

Ενα χρονο μετα ημουν και παλι εκει - και περυσι για 3η φορα.....

Απο εκεινη τη μερα ειπα οτι οσο θα εχω υγεια θελω να ειμαι καθε χρονο εκει....

Σε 1 εβδομαδα λοιπον πρωτα ο Θεος θα ειμαι και παλι εκει για να προσκυνησω, για να πω ενα ευχαριστω στο Θεο που μου εδωσε την εσωτερικη δυναμη να βρω τον εαυτο μου (υγεια να υπαρχει)

Δεν ειναι αγωνας, ειναι ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ... !

Για την ανάρτηση: administrator